

Kadını Anlamak

– KARAM-41 · 25 Ağustos 2019

Bütün kadınlardan ve gözü yaşlı çocuklardan özür dileyerek...

O, var olmanın şifresidir. Dünya kurulduğundan bu yana her sorunun, her engelin çözücüsü, dikenli tarlaların guncası, susuz çöllerin vahası, beceriksiz ellerin mahareti, başarılı erkeklerin sebebi, başarısız erkelerin kamufleji olmuştur.

Fakat bir türlü hak ettiği yeri alamamış, "koruduğu kolladığı, dünyaya getirdiği" erkeğin yanına eşit şekilde oturamamıştır.

Buna da katlanmış, "nazik bedeninden, ince ruhundan katbekat meşakkatlere katlandığı gibi" yine de erkeklere yarememiştir.

Tarlada ırgat, evde hizmetçi, fabrikada işçi, onca çocukların bakıcısı dadısı bekçisi, aşçısı, terapisti, öğretmeni "hatta babası" olmuştur. Erkek bununla da yetinmemiş, "daha" diye gürlemiştir.

Peki erkek ne ister kadından? İşte sorun burada galiba. Çünkü "bazı erkekler"(!) istemeye alıştırılmış bir kere. Hep almış, aldıkça "yine ver" demiş.

Almaya alışan bencil yürekler vermesini bilemez ki. İstesen de vermez, bu yüzden insanlık adına; sevgiden, değer vermeden, merhametten, şefkatten, acıma hissinden, koruma ve kollama duygusundan yoksundur. Bu duygulardan mahrum biri, zaten insan sayılamaz, dünyanın en tehlikeli varlığıdır adeta. Böyle olduğunu gösteren sayısız örnekler var. Hiç hemcinsine saldıran hayvan gördünüz mü? Ama bir erkek(!) yıllarını paylaştığı, biricik çocuklarının annesi, hayat arkadaşını hunharca, gaddarca öldürebiliyor. Sosyoloji ve psikoloji başta olmak üzere, insanı inceleyen bütün bilim dalları bu konuda aciz kalmaktadır adeta. Bir erkek "can" dediği birine neden ve nasıl kıyabilir? Açıklayabilen olsaydı zaten bu sorun da çözülmüş olurdu.

Akşam, "kadına şiddet" konusunu ele alan bütün TV kanallarını izledim. Hiç birinde; acımı dindirecek, kalbimi rahatlatacak bir izah bir teselli sözü bulamadım.

Sahi biz koşar adım nereye gidiyoruz? Ağaçların kesilmesine, karettalarının yuvasının bozulmasına, kıyıya vuran ölü balıklara, koparılan çiçeklere ağlayan, haklı ve cesurca höyküren bizler, kadınlarımıza neden gereken ihtimamı gösteremiyoruz?

Ya da en acısı, neden yeri geldiğinde koruyamıyoruz? İşte insanlık duygularımızın sınavı burada yatmaktadır.

Kadınlarımız hak ettikleri ilgi ve ihtimamı doya doya yaşadığı, gözlerinin içi gülerken mutluluğa doyduğu gün, bu toplumun bayramı olacaktır. Bu da O'nu yeterince anlamaktan, anlayabilmekten ibarettir sanırım. Çünkü O eşsiz bir kıymet, korunması gereken gerçek ve eşsiz bir hazinedir.

O yüzden toplumda en çok ihtimam gösterilmesi gereken kadındır. Bu yüzden muhataplarının O'na hitap ederken "kırmamak ve üzmemek adına" çok dikkatli ve titiz davranması gerekir. Çünkü kıymetlidir,

çünkü hassas ve narindir.

Sözlerin, zarafetsiz ve uluorta söyleniş biçimi O'nu derinden yaralayabilir. O'nun ruhu has ipeklerden daha şeffaf, en nadide tüllerden daha müstesnadır. Söylenen sözcüklerin bile filtre edilmeden O'na sarf edilmesi haksızlıktır, kabalıktır.

Kadın her şeyin en iyisine, en güzeline, en seçilmişine layıktır. Böyle düşünmek, bir kadın için kesinlikle ayrıcalık değil, ihmal edilmemesi gereken bir vazifedir, vicdanlar için borçtur.

Kadın, erkekler için de bir aksesuar değildir. Eğlenilecek eşya, iş gördürülecek makine veya çocuk üreticisi hiç değildir. O'nu böyle görmek, bir maharet, erkeklik semeresi, güç gösterisi olamaz. Böyle bir hak veya ayrıcalık, hiç kimseye, hiçbir güç tarafından verilmiş değildir. Verilmesi de mümkün olamaz.

O, toplumun ve erkeğin; tamamlayıcısı, ekmeği, suyu, evi, canı, cananı, en sevgilisi, gözünün nuru, kalbinin sevinç kaynağı, yaşama sevinci, dostu, sırdaşı, biricik arkadaşı, ömrü, evinin direği, başının tacı, tesellisi, en kıymetlisidir. Kızı, kardeşi, eşi, anası ve var oluş sebebidir.

O'nsuz bir hayat düşünülemez. Olsa bile bu hayat yaşanamaz. Çünkü hayat O'nunla anlamlıdır. Maddi yer küresinin maneviyat kazanması, kıymetli olması, anlam kazanması da kadın sayesinde.

Metafizik boyutumuzun içinde de O vardır. Ruhumuzun huzur bulması, sevinçlerimiz, mutluluğumuz, değer yargılarımız vb. hep kadının bize verdiği manevi kıymet sayesinde.

Kadın aynı zamanda vatandır, bayraktır. Evlatları subaydır, erdir, vatani için yere düşen MEHMET'tir. Vatana hizmet eden doktordur, mühendistir, öğretmendir.

Cennet O'nun sayesinde çok yakınımızda, ayaklarının altındadır. Bu ayakları laikiyle öpebilenlere ne mutlu.

Dualarında, başarılarımız, sağlığımız, mutluluğumuz, huzurumuz, kurtuluşumuz vardır. Bunları idrak eden kalplere, gönlüne yerleştirmiş yüreklere ne kadar gıpta edilse azdır...

Kadınlarımız,

Pırlantalarımız...

Kızımız, eşimiz, anamız, bacımız,

O'nlr bizim baş tacımız...

Sevgiyle kalın.